

PISMO JANKU JEZOVŠKU 18.7.2003

Vladimir Gajšek

V Ljubljani, dne: 18 julij 2003
petek, ob 10:27:19^h -

Pošilja: <vladogajsek@hotmail.com>
Prejemnik: operamobile@compuserve.de
Vsebina/Subject : **Telo se posveti**

Dragi Janko,

odkar se izgublja čas v čas, ne more pobegniti iz spomina nič, kar je dosegljivega z očmi in ušesi, zdravo telo zdravega duha in narobe, ich meine nicht, daß "so heiß ist's bei dir", torej hvala Ti za hitropisni odgovor, ker ta igra ni odigrana nikoli do konca, tudi med slepci brez domačega sonca, saj veš, kako je z nasprotniki in drugimi prestopniki, veš, kako te ofrnajijo, potem pa se še v slovenski zavisti privoščljivo važijo, veš, kako menjujejo ves čas - ne le ljubljanske - srajce dopetajce, veš, kakor je bilo od nekdaj in tako navekomaj, v resnici torej ne dodajaš času ničesar, le v zaklad se potopiš s svojo glasbeno ustvarjalno abecedarijo, z novim branjem psalmov, čeprav si kdaj kakor na smrt utrujen, izbičan od življenja na tujem, v brljavem somraku nemških cerkva, v lučeh megamarketov in mesarskih nožev ter mesoreznic, ampak v tej slovenski izigrani igri na tujem vztrajaš, ko jih vidiš, kako lezejo, prisluškujoči glušci iz grobov, kako lezejo slepci iz Platonove - državne - jame, nenehno se spreminjajo in so skoraj neulovljivi,

ampak Ti vztrajaš v svojem allegro in allegretto, da je moderato in zakladniško preverjeno, kje je igra spevov zares, ko se glasovi prebujejo v vzvočno otročno notno enciklopedijo poslednjih vzdihov, medtem ko se drugi potešijo s smehom na poti, z jezikanjem za mizo, ampak ta miza že dolgo ni več domača...

- lepo Te prosim, da v prijateljstvu vselej upoštevaš troje, torej se ne zanimaj:

- 1.- za finančno stanje, od kod (kolikeri) dohodki,
- 2.- za versko ali politično "prepričanje" v kakršnemkoli aktivističnem smislu,
- 3.- za ljubico (ob ženi);

tega trojega tudi nikoli prijatelju ne zameri, pa naj govore o njem ali o meni karkoli finančnega-dohodkovnega, versko-političnega ali "kurbirskega" krivosumno ter z nameni nasprotnikov v igri, v katero niti nimajo vstopa ali dostopa, le košček za koščkom bi strgali z zobmi meso s Tebe in mene, prijatelj, ker se niso nikoli vsanjali v zgrizeno hrepenenje ter ne poznajo jabolka spora, tudi ne pomagajo, ko je treba, v prsih pa potišajo vsako besedo z zloglasnim kolcanjem, namesto moških ust imajo požensčene anuse ter sovražijo Drevo življenja in Drevo spoznanja...

- gotovo je prijateljstvo dobrota, kajti v prijateljstvu si moraš vedno priznati, da si bil, ki si bil in boš, zapisan poimenoma v čas za jutri, da ne boš pozabljen in da bo s Teboj tudi - božje in človeško - usmiljenje, kljub vsem prekletstvom, navzlic vsem dolgočasnim mrtvecem, ki so izgoreli še živi in hodijo kdaj celo med nami, pesek v pesek, živopeščene stopinje, ki ostanejo brez sledu, v resnici pa je vsa ta pot zaznamovana vendarle z imenom tega ali onega prijatelja, da si življenje v besedi in da si glas v svoji glasbi, torej ne več samo nekakšen goli in ubogi človeški glasek, marveč dih, ki hladi rane v svetlobi umetniškega doživetja, in tukaj znenada pomisliš, kdo si, kdo pravzaprav s tisočnimi imeni vsakega dosedanjega jutra, v katerega se zbudiš, da ne bi bil zapuščen med zgovornimi pametnjakoviči,

ampak kdo si v dobroti in lepoti, da začutiš notranji, močnejši glas, ki je glas srca in godba v grlu, je prisluh v nemem občudovanju izoblikovanega vzdihla, a tudi je krik - kakor prvi jok ob rojstvu -, je strah, da ne bi strmoglavil in potem dolgo padal v brezno ničla, v gluho brezjadrno, a gosto veselje črnoluknjaste brezimnosti, torej si prisluhneš tudi v glasbi, pokažeš obraz svojemu otroštvu, stopiš v svoj Potoček, da sežeš potem globlje vase, najprej v reko, potem pa v ocean bližnjega upanja za vse daljne, ki Te poslušamo,

je rod slovenstva zburjen v čas evropskih dvigov, ta utrujeni, včasih na smrt izčrpani rod, ki pada iz ene davnine v drugi čas, v čas prihodnosti?

še mar vedno gledamo prikazni od včeraj, ki so nas mučile, jih še mar nismo izsanjali, da bi lahko bili resnični za vse čase in dovolj trdni v korenini in da bi bili vsaj dovolj visoko tudi nad kaznijo?

eni se podpisujejo, druge podpišejo z obsodbo, ker smo uspešni in nočemo biti vseisti med vseisti, kot tista znana glajhšaltunga - vstousmerjenost -, kjer so še kresnice nekako večne in so zvezde bile samo peterokrake, da odšelestijo v pomladnem vetru gozdovi in parki in ostane samo še spomin na cvetje, pesem in tisočkrat pesem...

kajti ušesa se ne naposlušajo tišine, dokler je notranji mir, dokler je človeku dana sveta in svetla beseda ter je godba glasu v veselem oznanilu živega Boga, tako da je mir srca bogatejši za nov glas, ki je Tvoj glas, dragi prijatelj, saj slišiš, ko poslušáš tihoto in dobroto, da se odpre neizmernost zvokov in čiste glasbe, kakor v pradavnem spominu odnevesekod, potem je sinestezija za mavrico svetlejša, za eno samo mavrico, ki traja celo večnost, in se skozi jezero jutrišnjega jutra oglasijo potopljeni zvonovi, nekje kakor iz prsi, vzvalovijo

neke ladijske poti, po jezeru bliz Triglava nekje, razčipkano v penah najtišjih zvokov, in šele v ušesih se oglasi nova godba, dojenčkov jok, mešajoč se z bučnimi orglami, vesela aleluja angelov se ogreje s sončnim ptičjim žvrgolenjem in s slavčkovim droboolenjem, matere in očetje pa se zbirajo spet ob zibelkah, da ne bi pozabili na slovensko uspavanko,

dekleta pojo v dekliškem pevskem zboru, deklica poje, medtem ko trga in nabira rožice za mamo, in vse to se zliva v poetiko te godbe, v harmonije in kontrapunkte izbire in lepote, in vedno v en sam glas, v prav tisti, najbolj notranji glas, iz katerega pricurlja glasba, živa voda...

eno je živeti v miru, drugo je crkavati v nenehni vojni ali v boju vseh proti vsem, ko se prometejski ognji spreminjajo v hitro hrano mikrovalovke in je selotejp čez usta, je šibkost Ojdipovega kompleksa in vsa navlaka posnemljivih glumačev, češ, ničesar več ni treba storiti, da bi bil dan tudi manj kakor bogovski v starih homerskih časi, z jezo Pelída Ahila, ki trupla psom je prepustil v žrtje, pticam ujedam za plen, saj tako je tekel sklep Zeusov, ko sta vojvoda ljudstev, Atrid, in po rodu odlični Ahil - začela Trojansko vojno... in se te rane ponavljajo?

šele ko si bil prepoznan v svojem lastnem glasu, si lahko rekel, da si skladatelj, da se rojevaš prej iz sanj kakor iz razumnih prepadov znane gramatike, da presežeš z ljubeznijo godbe, vse kar je mrtva gluhoa puščoba, da ozeleniš kot Panova piščal in zapoješ kot morska školjka celo dno oceana, v skrivnosti izvornega speva, torej v neki drugi melodiji, rojevajoči se iz sanj in v simfoniji neizsanjanega otroštva ter čudežev biti...

je še kaj bolj svetlo vriskavega, še kaj bolj škrjančkovo petje v dvigu nad njivo in travo, vendar porojeno celo v stiski in v letnem času, ki se razgrinja čez vsa razdobja, da glas ogreje srce, da vse, kar je v tebi pomladnega, zacveti tudi v drugih srcih...

ali pa vzorci niso nikoli ekstaza in je zanikanje le sončni mrk, potem pa svetloba v glasu, skozi katerega se slepiš z vsemi dosedanjenimi glasbeniki, v izvornem in enkratnem srčnem utripu, čeprav se Ti zdi, da si kdaj prav zaradi sebe podoben norcu in ugašaš grmade, ki naj bi obsijale smrtnike z novimi ugaski? v čem izživiš vzgoreli glas? saj, če ne bi bil dovolj nor, ne bi ljubil iz glasbe in v glasbi, nikogar ne bi imel rad, živel bi nevšečno iz trenutka v trenutek, nikoli za večnost zdaj: ampak prav v tem si Ti sam, si izvorni izvor, da se izogneš nečednim početjem, ko je vseeno, ali so odkriti vsi tisti zapadli plagiati in brez konca in kraja ponavljanje istega: torej si lahko dobre volje, četudi kdaj življenje zareže vate s svojim rajsko-smrtnim plugom in se obrne magnetna igla v Tvojem srcu, da se odkrijejo druge umetniške globine,

globine prijateljstva in da bo življenje v prijateljstvu premagalo primerjave, tako tiste trde skale tam gori kot neuslišano živo blato strtosti, zato se pogovarjava tudi v spletnem navzkrižju in celo v molku uglasbenih rok in slovenstva...

- lepo Te pozdravljam:

Vladimir